

[Villemoes.]

hed — maaske noget med Urette —, at det er Kort til at købe Børnetøj for; det er det jo ikke; det er Kort til børnerige Familier, der har store Udgifter som Følge af, at de har Børn. Kortet er et Stykke Værdipapir, forhaabentlig til Kurs Pari. Vi haaber ikke, at disse Kort bliver uddelt paa en saadan Maade, at de fattigste maa afhænde dem til Underkurs, fordi de ikke har Raad til at købe noget for dem, de har dog den paalydende Værdi, naar man kommer i Butikkerne med dem. Da det blev ændret saaledes, at Beløbet uddeltes i to Portioner, hilste vi det som en Forbedring. Ogsaa efter det foreliggende Lovforslag er Tanken den, at Finansministeren sammen med Handelsministeren skal fastsætte nærmere Regler, hvorefter der til Brug ved Indkøb af de i Henhold til § 5, Stk. 2, Punkt d, afgiftspligtige Manufakturvarer udleveres Købekort. Jeg regner ogsaa med, at de to højtærede Ministre i den kommende Lovs Gyldighedsperiode atter vil blive enige om, at Uddelingen sker ad to Gange.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale, at Lovforslaget, som alt ligger i Øjeblikket, fremmes i dette høje Ting.

Stein: Det er saa temmelig formaalsløst at forsøge paa at gaa i Enkeltheder med Hensyn til det foreliggende Lovforslag; men det er jo ganske urimeligt, at vi Gang paa Gang i Landstinget stilles over for dette i Løbet af Timer eller i Løbet af ganske faa Dage at skulle behandle et Lovforslag af vidtrækkende Betydning. Det er antydet fra denne Plads for nylig, at der var særlige undskyldende Momenter for, at dette Lovforslag ikke er blevet fremsat tidligere. Ganske bortset derfra vil jeg dog mene, at det eneste rigtige vilde være, at man, naar man staar over for Fornylsesforslag af denne Art, fremsatte dem straks ved Rigsdagssamlingens Begyndelse, hvad jeg henstiller til den højtærede Finansministers Overvejelse. Saaledes som det er nu, lægger man et urimeligt Tryk paa Tingene og gør det i Virkeligheden umuligt for disse at gøre nogen som helst Indsats i Arbejdet.

Den højtærede Finansminister erklærer, at han kan ikke undvære det Provenu, som denne Lov giver; det skal jeg for saa vidt ikke indvende noget imod. Men jeg kan ikke se andet, end at Finansministeren maatte kunne finde andre Veje og Midler til at skaffe sig den nødvendige Indtægt, og man kunde have ventet, at der i dette Tilfælde dog var gjort noget for at imødekomme de Ønsker, der har været fremme. Der er det

øjendommelige i det foreliggende Tilfælde, at man fra alle Sider uden Undtagelse er misfornøjet med den Lov, der her foreligger. Den tidligere Finansminister har, som det allerede er nævnt, betegnet den som den lede Lov. Det er ikke alene Handelen, der er misfornøjet, Loven er faktisk et dagligt Irritationsmoment for Forbrugerne, for den Befolkning, der skal skatte af højst vigtige Forsyningsvarer. Loven fordyrer disse Varer, og ikke alene dette, Loven beskatter direkte Arbejdet; det Arbejde, der er forbundet med at fremstille Varerne, beskattes. Det er dog et Princip, som man ellers ikke vilde tolerere i dette Land.

Alle Partier er imod. Man har fra Handelens Side — det er antydet af den foregaaende ærede Taler — foreslaaet, at den højtærede Finansminister ved denne Lejlighed skulde halvere Skatten eller i hvert Fald gaa ind paa en Skalaordning, hvorved den efterhaanden afvikledes. Det vilde ikke have været urimeligt eller umuligt i nogen Grad at imødekomme dette, saa meget mere som vi alle ved, at selv om Finanserne er anstrengte i en vis Forstand, eller rettere sagt, selv om man ved, at der bliver Brug for mange Penge, er der dog i dette Øjeblik en Stødpude; man kan bringe i Anvendelse.

Jeg skal ikke i øvrigt gøre nogle Bemærkninger til Forslagets Realiteter; det er, som jeg begyndte med at sige, saa temmelig formaalsløst, som det foreligger, men den højtærede Finansminister vil forstaa, at naar jeg og mit Parti ikke desto mindre eller trods alt gaar med til dette Lovforslag, er villige til at stemme for det, saa er det ikke, fordi vi paa nogen som helst Maade kan billige denne Beskatning, som den foreligger efter dette Lovforslag, men alene fordi Situationen nu ligger saadan, at vi befinder os under et vist Pres; vi befinder os i en Situation, hvor den højtærede Finansminister ikke fra sin Side har truffet andre Foranstaltninger til at skaffe budgetmæssig Dækning for de Udgifter, som han finder nødvendige til Statsstyrelsens Opretholdelse.

Axel Christensen: Vi staar nu atter overfor, at Loven om midlertidige Forbrugsafgifter udløber, og der foreligger her Forslag om i alt væsentligt at forny den for et Tidsrum af 1 Aar. Jeg kan for mit Partis Vedkommende sige, at vi stadig havde haabet, at det vilde have været muligt at undgaa en Fornylse af denne Lov i fuldt Omfang. Navnlig havde vi haabet, at vi kunde undgaa at blive stillet over for Krav